

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. V. M., Ph.D.**, zast. Mgr. et Mgr. Janem Vobořilem, Ph.D., advokátem se sídlem U smaltovny 1115/32, Praha 7, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2025, č. j. 5 A 37/2025-49,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2025, č. j. 5 A 37/2025-49, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie ČR v roce 2015 žalobci odebrala daktyloskopické otisky prstů v souvislosti s trestním řízením, které bylo proti němu vedeno. Žalovaný dne 30. 10. 2020 žalobci k jeho žádosti o přístup k osobním údajům sdělil, že jeho otisky prstů se nacházejí v daktyloskopické kartě zařazené v informačních systémech policie. Žalobce byl též informován o potřebě dalšího zpracování jeho osobních údajů (z důvodu vedení dalšího trestního řízení). Dne 3. 1. 2025 pak žalobce požádal dle § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, o poskytnutí kopie své daktyloskopické karty. Žalovaný nicméně žalobci dne 10. 2. 2025 sdělil, že jeho osobní údaje v daktyloskopické kartě nezpracovává ani v informačních systémech ani ve fyzické podobě. K navazující žádosti žalobce o sdělení důvodů zničení daktyloskopické karty pak žalovaný žalobci sdělil, že k jejímu zničení došlo dne 22. 1. 2025, neboť zpracováváné identifikační údaje již nejsou pro policii nadále nezbytné k plnění jejích úkolů.

[2] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal určení, že zásah žalovaného spočívající ve vymazání daktyloskopické karty z informačního systému policie byl nezákonný. Mimo jiné tvrdil, že žalovaný porušil jeho právo na přístup k osobním údajům, přičemž výmaz daktyloskopické karty je též zásahem do jeho práva na informační

sebeurčení zaručeného čl. 10 odst. 3 Listiny. K výmazu jeho osobních údajů z daktyloskopické karty došlo poté, co podle zákona požádal o přístup k nim. Žalovaný má mít nastavena taková vnitřní opatření, aby nedošlo k situaci, že smaže údaje v době vyřizování takové žádosti. V případě žalobce navíc žalovaný postupoval arbitrárně, neboť daktyloskopickou kartu vymazal, aniž by vyčkal na ukončení stále pokračujícího trestního řízení vedeného proti žalobci jako v případě jiných obviněných. Žalovaný se v řízení o žalobě bránil především s tím, že osobní údaje získané prostřednictvím identifikačních úkonů vymazal na základě periodicky prováděného prověřování potřebnosti jejich dalšího uchovávání a posouzení jejich další potřebnosti a pro účely budoucí identifikace, a nikoliv v souvislosti s žádostí žalobce. I kdyby daktyloskopická karta žalobce nebyla v průběhu vyřizování jeho žádosti vymazána, její kopii by poskytnout nemohl, neboť takové právo mu nesvědčí.

[3] Městský soud žalobu v záhlaví označeným usnesením odmítl. Zabýval se předně tím, zda napadený úkon pojmově vůbec mohl být nezákonným zásahem. Vyšel z toho, že zásah do veřejných subjektivních práv má v dané věci dle žalobce spočívat ve výmazu jeho osobních údajů. Pokud jde o ústavně-právní rovinu ochrany práva na sebeurčení, pak nedochází-li ke zpracování osobních údajů třetí osobou, nemůže být z povahy věci dotčeno ani právo subjektu údajů na jejich ochranu (ochrana se týká neoprávněného shromažďování, zveřejňování či jiného zneužívání osobních údajů třetí osobou). Uvedené meze ochrany vyplývají i úpravy zpracování osobních údajů na úrovni práva EU. Zatímco působnost Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o zpracování osobních údajů (dále „*Nařízení o GDPR*“) je vyloučena pro oblast zpracování osobních údajů prováděného příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů, ochrana osobních údajů v této oblasti je svěřena Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (dále „*Směrnice o ochraně osobních údajů v oblasti prosazování práva*“) a Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (dále „*Nařízení EUDPR*“). Z hlediska vnitrostátní úpravy městský soud odkázal na § 24 a násl. zákona o zpracování osobních údajů s tím, že daná problematika je upravena též v zákoně č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Veškerá zmíněná právní úprava je vedena jednotným účelem, kterým je ochrana práv subjektu údajů při shromažďování a zpracování jeho osobních údajů třetí osobou. Součástí práva na informační sebeurčení tak není právo subjektu údajů na zpracování jeho osobního údaje třetí osobou, ale naopak jeho ochrana při zpracování jeho osobního údaje třetí osobou. Dojde-li k výmazu osobního údaje, zaniká i předmět ochrany a právo na informační sebeurčení je tím konzumováno, na čemž nemění nic ani definice „zpracování“ v čl. 3 odst. 3) Nařízení EUDPR. Výmaz jako forma zpracování osobních údajů ve smyslu této definice totiž zahrnuje především právo subjektu údajů „být zapomenut“, tj. právo na výmaz jeho osobních údajů, není-li již jejich využití nezbytné a přiměřené a nikoli právo na další vedení jeho osobního údaje. Ačkoli tedy daktyloskopické otisky prstů patří mezi zákonem chráněné osobní údaje, tak jejich výmaz nemůže již z povahy věci představovat zásah do práva na informační sebeurčení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] **Žalobce (stěžovatel)** podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Přednesl, že městský soud použil nesprávnou právní úpravu. Nařízení EUDPR se totiž na danou věc vůbec nevztahuje. Namísto toho jsou zde použitelná obdobná ustanovení Nařízení GDPR. Zpracování osobních údajů pro účely policejních orgánů členských států Unie spadá obecně do působnosti Směrnice o ochraně osobních údajů v oblasti prosazování práva, která je provedena v hlavě III. zákona o zpracování osobních údajů. Nicméně § 24 odst. 2 tohoto zákona odkazuje na ustanovení Nařízení GDPR. Jedná se ovšem o vadu bez dopadu na posouzení dané věci, protože konkrétní ustanovení jsou v obou nařízeních prakticky totožná.

[5] Stěžovatel namítá, že žaloba měla být posouzena dle svého obsahu. Městský soud nevycházel z jeho tvrzení o porušení veřejného subjektivního právu, neboť v bodě 12 napadeného usnesení uvedl, že stěžovatel spatřuje zásah do svých veřejných subjektivních práv v tom, že „žalovaný vymazal jeho osobní údaje“. V těchto intencích pak posuzoval přípustnost žaloby. To ovšem vůbec nevystihuje obsah tvrzení v žalobě o zasažení veřejného subjektivního právu. Tím je právo na přístup k osobním údajům, přičemž právě znemožnění přístupu k osobním údajům se negativně projevilo v právní sféře stěžovatele.

[6] Nesouhlasí ani s tím, že výmaz osobních údajů nemůže z povahy věci představovat zásah do práva na informační sebeurčení. Každou situaci je vždy nutné hodnotit individuálně. V daném případě bylo zasaženo právo na přístup k osobním údajům, protože výmazem bylo naplnění daného práva zmařeno. Výmaz osobních údajů je úkon směřující proti jednotlivci a je schopný zasáhnout sféru jeho práv. Je zde naplněn i vztah příčinné souvislosti mezi výmazem a z toho plynoucím následkem (zásahem) do jeho právní sféry. Pokud by nebyly daktyloskopické údaje vymazány, byly by osobní údaje stěžovateli zpřístupněny na základě práva na přístup k osobním údajům. Výmaz žalovaný provedl v momentě, kdy vyřizoval žádost stěžovatele o přístup k jeho údajům. Nenaplnění práva na přístup k osobním údajům tak bylo zmařeno zásahem správního orgánu a úzký vztah mezi výmazem osobních údajů a právem na přístup k osobním údajům je nesporný. Výmaz osobních údajů a přístup k těmto osobním údajům dává do souvislosti Evropský sbor na ochranu osobních údajů ve svých Pokynech č. 01/2022 k právům subjektů údajů – právo na přístup (přijatých dne 28. 3. 2023). Kauzální vztah mezi výmazem osobních údajů a právem na přístup k osobním údajům podle stěžovatele vyplývá i z tzv. práva na omezení zpracování, které je zakotvené jak v zákoně o zpracování osobních údajů (§ 28 odst. 3), tak ve Směrnici o ochraně osobních údajů v oblasti prosazování práva (čl. 16 odst. 3). Podle práva na omezení zpracování dochází v určitých situacích k tzv. „zmražení“ osobních údajů, aby nedošlo k jejich dalšímu zpracování například formou výmazu. Existence samotného práva na omezení zpracování poukazuje na nerozlučný vztah mezi výmazem osobních údajů a právem na přístup k osobním údajům. Stěžovatel dodal, že proti němu je stále vedeno trestní řízení za skutek, kvůli němuž mu byly daktyloskopické otisky odebrány.

[7] Nad rámec této žaloby je třeba také posoudit otázku spojenou s rizikem systematického protiprávního zpracování osobních údajů policejními orgány. Obecná tolerance výmazu osobních údajů namísto jejich poskytnutí otevírá prostor k nelegálnímu

zpracování, které nebude zjistitelné. Právo na přístup k osobním údajům je prostředkem kontroly, zda je s osobními údaji nakládáno zákonně. Nynější věc nepředstavuje ojedinělý případ, k čemuž poukázal na svoji dřívější žádost o záznamy a biometrické údaje z kamerového systému na Letišti Václava Havla. Stěžovatel uzavírá, že žalovaný měl po podání žádosti o přístup k osobním údajům až do jejího vyřízení povinnost učinit takové úkony, aby nebyly daktyloskopické údaje stěžovatele z informačních systémů policie vymazány (buďto mohl stěžovateli poskytnout kopii daktyloskopické karty a poté ji vymazat; nebo s odůvodněním stěžovateli sdělit, že mu kopii neposkytne a následně ji vymazat). Nesprávný je v této souvislosti také závěr městského soudu, podle něhož dojde-li k výmazu osobního údaje, zaniká i předmět ochrany a právo na informační sebeurčení je tím konzumováno. V dané věci byla podána zásahová deklaratorní žaloba, nikoliv žaloba zápůrčí, tudíž není relevantní, zda v době podání žaloby jsou již osobní údaje vymazány. V daném případě v době zásahu (výmazu) bylo již uplatněno právo na přístup k osobním údajům ze strany stěžovatele a jeho žádost byla v daném okamžiku vyřizována. Výmazem daktyloskopických údajů pak nemohlo být uplatněné právo na přístup k osobním údajům konzumováno. Stěžovatel uzavřel, že právo na přístup k osobním údajům je veřejným subjektivním právem chráněným čl. 10 odst. 3 Listiny. Neposkytnutím meritorní ochrany uvedenému právu došlo i k porušení stěžovatelova práva na přístup k soudu.

[8] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Nesouhlasí se stěžovatelem a uvádí, že byly naplněny všechny zákonné důvody pro výmaz jeho daktyloskopické karty. Nemohlo dojít k nezákonnému zásahu do práva stěžovatele dle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel podle žalovaného uvádí stejná tvrzení jako v žalobě, tudíž i žalovaný v dalším odkázal na svá předchozí vyjádření učiněná v řízení před městským soudem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předepisuje, že je-li napadeným rozhodnutím usnesení krajského (městského) soudu o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud se v takové situaci může zabývat pouze tím, zda byly naplněny důvody pro odmítnutí žaloby (viz např. rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2022, č. j. 6 As 365/2021-24, bod 7; ze dne 15. 12. 2022, č. j. 2 As 36/2022-30, bod 11; ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 150/2019-37, bod 13; či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47, bod 10). Nejvyššímu správnímu soudu tedy v tomto řízení především nepřísluší jakkoli věcně hodnotit postup žalovaného (a jeho zákonnost), tedy ani to, jak měl žalovaný s daktyloskopickou kartou nakládat po podání žádosti stěžovatele. Kasační argumentace stěžovatele související se zákonností postupu žalovaného tedy směřuje mimo rámec tohoto řízení.

pokračování

[12] Předmětem sporu v nynějším řízení u Nejvyššího správního soudu tedy může být pouze to, zda městský soud postupoval (ne)zákonně, pokud napadeným usnesením žalobu stěžovatele odmítl. Podle § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*. Stěžovatel se podanou žalobou v nynější věci konkrétně domáhal toho, aby městský soud určil, že zásah žalovaného spočívající „ve vymazání daktyloskopické karty žalobce z informačních systémů policie, čímž Policejní prezidium České republiky porušilo žalobcovo právo na přístup k osobním údajům“ byl nezákonný.

[13] Byť městský soud v odůvodnění napadeného usnesení nejednotně odkazuje na konkrétní důvod dle § 46 s. ř. s., na základě něhož žalobu v dané věci odmítl (viz body 7 a 8, a bod 24 usnesení), Nejvyšší správní soud mu úvodem v obecné rovině přisvědčuje v tom, že žalobu dle § 82 s. ř. s. je namístě odmítnout [a to konkrétně za užití § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je-li zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 82 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá (k tomu viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 115). Důvodná pak zásahová žaloba může být pouze tehdy (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS), jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).

[14] Rozlišení toho, kdy je namístě zásahovou žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout a kdy je třeba ji věcně projednat (a případně zamítnout pro nesplnění některé ze shora uvedených podmínek) leží právě v tom, zda napadené jednání (ne)může být nezákonným zásahem „zjevně a nepochybně“. Existuje-li rozumná pochybnost, zda určité jednání může být nezákonným zásahem či nikoliv, je třeba žalobu projednat věcně (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, body 62 a 63).

[15] Z hlediska shora vymezených podmínek, jejichž naplnění je nutné k závěru o důvodnosti zásahové žaloby, je třeba vyjít z toho, že v nyní projednávané věci městský soud odmítl žalobu s tím, že stěžovateli nesvědčí žádné veřejné subjektivní právo, jehož ochrany by se v souvislosti s výmazem osobních údajů a podanou žádostí o poskytnutí kopie své daktyloskopické karty mohl před správními soudy domáhat žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. S tím stěžovatel nesouhlasí. Jinak řečeno je zde sporné, zda stěžovatel mohl být v důsledku postupu žalovaného na svých právech zkrácen.

[16] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by městský soud prominul obsah žaloby. V tomto směru je totiž třeba v obecné rovině na jedné straně odlišit vymezení samotného zásahu, ochrany před kterým se žalobce (stěžovatel) u soudu brání, a na straně druhé právě otázku možného zkrácení na právech žalobce jakožto jednu z podmínek případné důvodnosti žaloby. Tyto stránky nicméně stěžovatel do určité míry

zaměňuje – městský soud totiž v napadeném usnesení nepochybně respektoval vymezení žalovaného zásahu provedené v žalobě, nicméně (oproti stěžovateli) neshledal, že by mu svědčilo subjektivní veřejné právo, jež by v jeho případě mohlo být zasaženo. Z uvedeného však nelze bez dalšího dovozovat, že by městský soud pochybil a nepřihlédl k obsahu podané žaloby.

[17] Stěžovatelova stěžejní námitka však v dané věci spočívá v tvrzení, že výmaz jeho daktyloskopických údajů ze strany žalovaného představoval zásah do jeho práva na přístup k osobním údajům, a tedy způsobil zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud v tomto směru především nemůže sdílet kategorický závěr městského soudu, podle něhož daným postupem (výmazem osobních údajů) nemohlo z povahy věci dojít k zásahu do subjektivního veřejného práva stěžovatele. V tomto ohledu je předně nutno vyjít z toho, že podle čl. 4 Ústavy jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci. To je dále rozvedeno mj. v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něž *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.* Jakkoliv dané ustanovení hovoří o „rozhodnutí“, jedná se o autonomní pojem ústavního práva, který nelze vykládat např. ve smyslu pojmu „rozhodnutí“ podle § 65 s. ř. s. Podstatou je, aby v právním systému existoval účinný právní prostředek nápravy umožňující jednotlivci domoci se ochrany svých práv (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 2634/18, odst. 30).

[19] Odepření soudní ochrany ve věcech přezkumu rozhodnutí orgánů veřejné správy je možné pouze v případě, že tak stanoví zákon. Není to však možné v případě, kdy se jedná o rozhodnutí, která se týkají základních práv a svobod podle Listiny základních práv a svobod, Ústavy a mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy. Jakýkoli jiný postup je v rozporu s čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 4 Ústavy (viz nález Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 9/2000). Byť tento závěr není bez dalšího plně použitelný také na posuzování žalob na ochranu před nezákonným zásahem (takovým zásahem může být *de facto* jakékoliv jednání veřejné správy, a nelze si proto představit lpění na podmínce výslovného vyloučení soudního přezkumu zákonem), zkoumání možného dotčení základních práv a svobod je třeba i nyní považovat za nosné kritérium. V tomto ohledu je třeba opětovně připomenout, že podle judikatury odmítnutí zásahové žaloby z důvodu chybějícího veřejného subjektivního práva lze připustit pouze v případě, kdy je skutečně pojmově vyloučeno, že by se tvrzený zásah mohl negativně projevit v právní sféře žalobce. K odmítnutí soudní ochrany tímto postupem je nicméně nutno přistupovat nanejvýš zdrženlivě (srov. též rozsudek NSS ze dne 1. 10. 2021, č. j. 8 As 36/2021-53).

[20] Nejvyšší správní soud má v nyní projednávané věci za to, že zde nebyl prostor k odmítnutí žaloby s argumentací, podle níž napadené jednání zjevně a nepochybně nezákonným zásahem být nemůže (stěžovatel nemůže být zkrácen na svých právech). Jinak řečeno, míra pochybnosti (ve smyslu výše citované judikatury) zda dané jednání nezákonným zásahem být může, již dosahuje intenzity, ve které je nutno se tvrzeními stěžovatele ve vztahu ke zkrácení jeho práv zabývat věcně. V tomto směru je třeba především

pokračování

poukázat na to, že součástí ústavně zaručeného práva na informační sebeurčení je též právo subjektu údajů na přístup k těmto údajům (viz též *Kmec, J., Kosář, D., Kratochvíl, J., Bobek, M., Šípulová, K., Hubková, P., Kmecová, M., Kovalčík, M.* Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, str. 1224 - 1225). Obsah daného práva tedy může být širší a nelze jej ztotožňovat pouze s ochranou před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním či zneužíváním osobních údajů, jak činí městský soud v napadeném usnesení. Především v situaci, kdy v době podání žádosti žalovaný osobní údaje stěžovatele zjevně i nadále zpracovával, je tedy třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že právo, které stěžovatel v žalobě výslovně zmiňoval (tedy právo na přístup k osobním údajům), by (v obecné rovině) mohlo být postupem žalovaného zkráceno.

[21] Je třeba zdůraznit že Nejvyšší správní soud nikterak nehodnotí ani nepředjímá, že (zda) byl stěžovatel na shora uvedeném právu provedeným výmazem skutečně zkrácen, ani jak má městský soud o žalobě rozhodnout. Takové posouzení bude v dalším řízení právě na městském soudu. Nelze však bez dalšího uzavřít, že právo stěžovatele v žádném případě dotčeno být nemohlo a s tím žalobu odmítnout. Takový závěr ostatně dále odporuje nejen samotnému § 28 zákona o zpracování osobních údajů, který právo na přístup k osobním údajům také výslovně předpokládá, ale i dalším ustanovením předpokládajícím situace, v nichž může být dán zájem subjektu údajů na tom, aby údaje o něm vymazány nebyly (srov. např. § 29 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů).

[22] Závěrem je pak třeba stěžovateli přisvědčit i v tom, že Policie ČR nespadá do osobní působnosti Nařízení EUDPR, na které městský soud v dané věci odkazuje. Toto nařízení se totiž vztahuje pouze na orgány a subjekty Unie (i stěžovatel nicméně vychází z toho, že toto pochybení samo o sobě nemělo jakýkoliv vliv na závěry napadeného usnesení).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto napadené usnesení městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v dalším řízení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[24] Městský soud rozhodne v dalším řízení i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu